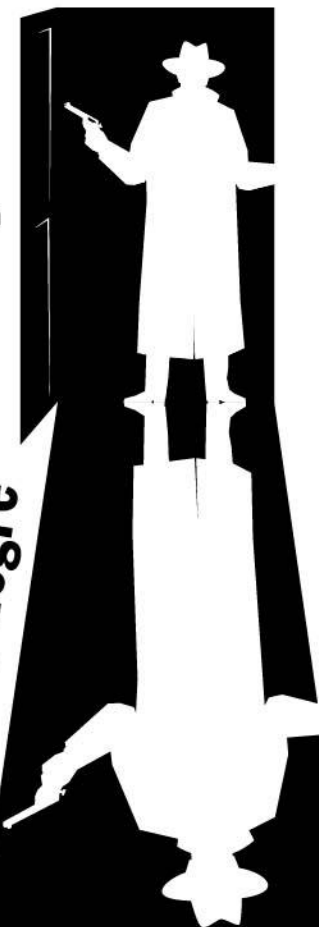

pe urmele agentului B-39

cartea a doua

toamnă cu frunze negre

HARALAMB
ZINCA

PUBLISOL

I

un personaj senzațional

Ușa se deschise încet, șovăitor, aproape fără zgomot. Deși cufundat în citirea atentă a unui manuscris voluminos, scriitorul Corneliu Cara simți mișcarea și-și ridică brusc privirea mânioasă: cine oare îndrăznea să-l tulbure, să-i ignore poruncile, să-i calce în picioare rânduielele statornicite de-a lungul trudnicilor ani de familist? Ah, desigur, Camelia! Cine altcineva?! Numai ea. Se pregătea sufletește să sară din fotoliu și să explodeze cu vorbe grele. Știa că vor fi victime, că biroul său va fi ciuruit de schije – consecințele erau previzibile –, dar nu-i păsa.

Camelia însă, știind că nu avea cum să evite „catastrofa“, se opri prudentă în pragul ușii.

— Mami, încercă ea să-și îmbuneze soțul, poștașul zice că are o scrisoare din străinătate și vrea să ți-o predea numai ție.

Mâna femeii apucase clanța, gata, la nevoie, să folosească ușa drept pavăză.

Informația atât de banală prin noutatea sa îl dezorientă pe scriitor; se aștepta să audă un cu totul alt motiv, mai iritant, mai provocator. Când colo, un nefericit de poștaș, pe care-l cunoștea de mai bine de cincisprezece ani, cu un nume destul de caraghios – nea Ilie Sparanghel –, izbutise să-i tulbure lucrul.

— Să-i fi explicat și tu că nu sunt acasă, bombăni Cara, pradă aceleiași dezorientări. De fapt, nu se desprinsese încă din atmosfera manuscrisului pe care îl „pieptăna“. Mai rățăcea încă pe urmele agentului „B-39“.

Descumpănită, la rându-i, de reacția neobișnuit de calmă a soțului, Camelia îl lămuri:

— Crezi că nu i-am explicat? A văzut însă din strădă lumina de pe birou aprinsă.

„Hai, explodează! se îmbărbăta Corneliu Cara, sincer indispus de destinul său nefericit. Nimeni în casa asta nu mă ocrotește! Nici măcar Camelia... Ah, Dumnezeu, unde să-mi gădesc liniștea?! Hai, sari în sus! Ce mai stai? Explodează odată!“ Întârzia să explodeze și se gândea cu mâhnire că era un om pierdut, lipsit de voință, că „pulberea“ se scursese din el ca dintr-un butoi ciuruit. Întrebă dramatic:

— Unde-i dumnealui?

— În vestibul.

Văzându-și soțul ridicându-se și ieșind de după birou suspect de liniștit, Camelia socoti că ar da dovadă de înțelepciune dacă s-ar retrage cât mai repede în altă încăpere. Într-adevăr, în timp ce se îndrepta cu mâinile înfundate în buzunarele halatului spre vestibul, Cara rânji răutăcios, ba chiar amenințător:

— Ce-i, nea Sparanghel, ce s-a întâmplat?

— Să trăiți! rosti poștașul pe un ton milităros. Se apropia de anul pensionării. Era un bărbat scund și vânjos, mirosind puternic a transpirație. Ținea în mână, ca pe un loz câștigător, un plic încărcat cu timbre multe, multicolore. Păi, ce să se întâmple? Am o recomandată și trebuie să-mi semnați de primire.

— Bine, nea Sparanghel, treabă-i asta, pentru un fleac mă ridici de la *creație*? Ce, semnătura nevesti-mii nu-i bună, nu-i legală?

Abia acum simți Cara furia urcând în el încet și sigur. „Ah, mi s-a aprins fitilul!“ își spuse bucuros.

Poștașul însă îl „dezamorsa“ imediat, neștiind ce faptă bună săvârșea: îi înmână scrisoarea din străinătate, dar în clipa următoare scoase și o carte din tașca doldora de corespondență.

— Am o nepoată, începu poștașul să-i povestească, din partea băiatului, Viorica Sparanghel, fată cuminte, săraca, silitoare. M-a rugat să vă iau o semnătură pe cartea asta.

Scriitorul recunoscă coperta romanului *Soarele a murit în zori* și vorbele lui Ilie Sparanghel îl înmuiară. Dintr-un foc, poștașul atinsese „călcâiul lui Ahile“. Nimic nu-i mângâia mai mult orgoliul literar decât rugămintea cititorilor de a le da autografe.

— Intră, nea Ilie, intră, da' te rog!

Se opriră în sufragerie, unde Cara, în timp ce nea Sparanghel îl informa că nepoată-sa păstra în bibliotecă toate romanele sale, scria pe cartea vizibil citită o lungă dedicație.

— Face și poezii fata... Are talent, eu așa zic.

La gândul că poștașul ar putea să-i adreseze rugămintea de a citi versurile genialei sale nepoate, Cara se îngrozi.

„Hm! O poetă, Viorica Sparanghel, ne mai lipsește la Uniune!“ se grăbi să se apere expediindu-și oaspetele.

— Nea Sparanghel, mă pricep eu la multe, dar la poezii, nu... Să încerce fata pe la vreun cenaclu!...

Puțin mai târziu, retras în semiobscuritatea camerei de lucru, Cara cercetă plicul lunguiet, confecționat dintr-o hârtie fină, marcat „Par avion“. Fusese expediat, așa cum indicau mărcile poștale, taman din Insulele Bermude. „Dar n-am pe nimeni acolo!“

exclamă el citind. Simți un miros vag de parfum. Duse plicul la nas și-l miroși. „Hm!... Parfum... Ia te uită, dom'le, o femeie din Bermude a aflat de existența mea!“ Se folosi de „sabia de Toledo“ ca de un bisturiu și deschise plicul. Gesturile încete și delicate îi erau dictate de acel vag și tulburător parfum venit de departe. Găsi o scrisoare bătută la mașină cu o acuratețe pe care nu puteai să n-o remarci. Se apucă să citească.

Stimate domnule Cara,

În urmă cu două săptămâni am primit din partea bunului meu prieten, Sir W.B., un exemplar din cartea scrisă de dv. Soarele a murit în zori. Lectura volumului a reprezentat pentru mine o mare și neașteptată surpriză. Mă împăcasem de mult cu gândul că Radu Doinaș a fost dat pentru totdeauna uitării. Și, dintr-odată, cartea dv.! Am citit-o cu un legitim interes, dar mai ales cu emoție. E drept, în carte sunt multe inexactități cu privire la personalitatea eroului, dar, în linii mari, v-ați atins țelul. Desigur, pentru dv. sunt o necunoscută... Și poate că aș fi continuat să rămân în anonimat dacă, în finalul volumului, n-aș fi aflat promisiunea dv. de a scrie și o a doua carte, dedicată tot lui Radu Doinaș și, după modesta mea părere, intitulată, nu prea fericit, Pe urmele agentului „B-39“. După o îndelungată chibzuință, m-am decis să vă scriu, pentru a vă oferi sprijinul în clarificarea unor date obscure sau delicate privind personalitatea lui Radu Doinaș. De asemenea, cred că mai pot să vă fiu de folos în eliminarea din carte a unor inexactități. N-am niciun motiv să vă ascund că, înainte de a vă adresa prezenta scrisoare, m-am